

Prosinec ve včelím domečku – skryty život

Prosinec je měsícem dlouhých nocí a krátkých dní. Kdysi býval i obdobím třeskutých mrazů a hojné sněhové nadílky. A také štědrovečerní a svatoštěpánské koledy. Jenže bílé prosincové kouzlo na nás dnes dýchá snad už jen z Ladových obrázků.

Pravdou však zůstává, že vše v přírodě v tuto nevlídnou dobu odpočívá. Pod závojem zdánlivě mrtvolného klidu je skryt život: hluboko v kořenech holých stromů na zahradě, i v mlčenlivě stojících a zdánlivě opuštěných včelích domečcích.

A přeci včelky, ač nejsou kolem úlů vidět, nelení a nespí, nýbrž pilně pracují na udržení roje a matky v teple a na přerozdělování zásob medu. Každý včelař jen nerad včelstva vyrušuje v době, kdy jsou staženy do životodárného zimního chumáče. Pouze v určený čas vytáhne podložku z podmetu, aby zkontroloval, jestli jsou včelstva zdravá a zda podzimní zaléčení přineslo očekávaný výsledek.

Ale vyšplhá-li se některý den teplota k osmi či deseti stupňům nad nulou, což se poslední roky v prosinci stává, přešlapuje každý včelař netrpělivě před úlem. Proto, aby mohl pozorovat kraťounké „vyvenčovací“ prolety včel.

Pokud však mrazy nepolevují, pak je opravdu těžké zjistit, jak na tom včely jsou. Ti zvědavější včelaři přišli na způsob, jak si roj poslechnout. Česnem zastrčí do úlu dlouhou hadičku a tou jako stetoskopem poslouchají tiché vibrování svého včelstva.

Každý včelař v tomto období ale v podstatě spoléhá na to, že včelstvo je natolik silné a životaschopné, že dokáže přežít lecjakou nesnáz. A že bude na jaře schopné začít nový život medonosné pospolitosti.

Moje prosincové, a tedy poslední poučení ze včelího domečku je následující: *život pochází pouze ze života. A i ten nejskrytější projev života se jednoho dne prodere na povrch a zazáří v celé své nádheře a slávě.*

– Petr Plaňanský